

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a Mgr. Evy Šonkové v právní věci navrhovatele: **Ing. J. R., CSc.**, zastoupeného Mgr. Janem Kutějem, advokátem se sídlem Lamačova 824/9, Praha 5, proti odpůrci: **Magistrát hl. m. Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy - úpravy územního plánu hl. m. Prahy č. U 0915/2010 změněné dne 10. 2. 2014, v řízení o kasační stížnosti navrhovatele proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 15. 6. 2015, č. j. 5 A 70/2015 - 32, o návrhu navrhovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.
- II. Navrhovateli **se ukládá** zaplatit České republice – Nejvyššímu správnímu soudu soudní poplatek ve výši 1.000 Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Městský soud v Praze v záhlaví specifikovaným usnesením odmítl návrh navrhovatele ze dne 22. 4. 2015 na zrušení úpravy územního plánu hl. m. Prahy č. U 0915/2010. Uvedl, že navrhovatel v textu návrhu napadl změnu úpravy územního plánu ze dne 10. 2. 2014, v petitu navrhoval zrušení úpravy územního plánu č. U 0915/2010. Žádná změna, úprava nebo modifikace stávající úpravy územního plánu č. U 0915/2010 nebyla projednávána, natož přijata. Ve spise je ze dne 10. 2. 2014 založeno toliko vyjádření Magistrátu hl. m. Prahy, odboru stavebního a územního plánu, k záměru přístavby rodinného domu a pergolového zastřešení parkovacího státní na pozemcích parc. č. X a X v k. ú. X, jež představuje pouhý podklad k územnímu, resp. stavebnímu řízení. Jelikož se nelze domáhat zrušení neexistující změny úpravy územního plánu, měl soud za to, že navrhovatel brojí proti úpravě územního plánu jako celku. Vzhledem k tomu, že

úprava územního plánu nabyla platnosti dne 18. 10. 2010, návrh byl podán opožděně. Neztotožnil se s navrhovatelem, podle něhož je novou tříletou lhůtu pro podání návrhu třeba počítat od 2. 4. 2015, tj. ode dne, kdy Magistrát hl. m. Prahy, odbor stavební a územního plánu, zrušil společné územní rozhodnutí a stavební povolení vydané k žádosti JUDr. J. V., a v odůvodnění konstatoval, že záměr je v souladu s územním plánem a splňuje kód míry využití území C. Předmětem tohoto rozhodnutí totiž není úprava či změna úpravy územního plánu.

[2] Proti tomuto usnesení podal navrhovatel (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost a požádal o přiznání odkladného účinku. Uvedl, že na základě rozhodnutí odboru stavebního a územního plánu Magistrátu hl. města Prahy ze dne 2. 4. 2015, sp. zn. S-MHMP245868/2015/STR/Km/Lo, zaslal stavební odbor Městské části Praha 4 dne 26. 6. 2015, sp. zn. P4/040821/14/OST/JHR oznámení o pokračování společného a územního stavebního řízení, opírající se nadále o nový, podstatně odlišný projekt, přestože úprava ÚP U0915/2010 fakticky pozbyla platnosti a zatím nebylo ukončeno soudní řízení, které v případě vrácení věci k novému projednání bude trvat déle než vydání rozhodnutí ve společném územním a stavebním řízení, na jehož základě hodlá stavebník zahájit výstavbu ještě v létě tohoto roku. Tím by stěžovateli, navzdory případnému úspěchu v meritu nyní projednávané věci, vznikla intenzivní a prakticky neodčinitelná újma způsobená umístěním dalších staveb v těsné blízkosti jeho pozemku. Ty by představovaly výrazný zdroj imisí (stín, hluk, zápach, prach, exhalace, pohledová bariéra), snížení hodnoty pozemku stěžovatele, jakož i významnou urbanistickou závadu v rezidenční lokalitě. Pro stěžovatele by to znamenalo odeprání reálné, včasné a spravedlivé soudní ochrany. Přiznáním odkladného účinku nemůže vzniknout újma jiným osobám, naopak může ušetřit eventuální marné výdaje stavebníkovi. Toto procesní opatření není v rozporu s veřejným zájmem, neboť se jedná o ryze soukromý zájem stavebníka. Stěžovatel proto navrhuje, aby soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek proti pokračování společného územního a stavebního řízení vedeného u stavebního odboru Městské části Praha 4 pod výše citovanou sp. značkou.

[3] Odpůrce ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti uvedl, že jej považuje za nepřipustný a bezpředmětný. Návrhu nelze vyhovět, neboť se jedná o řízení o zrušení opatření obecné povahy či jeho části, přičemž v řízení před krajským soudem zákon přiznání odkladného účinku nepřipouští. Důvody této úpravy podle odpůrce spočívají v povaze samé napadeného aktu, jímž je opatření obecné povahy, které se svou povahou významně odlišuje od správního rozhodnutí. Zatímco u správního rozhodnutí je konkretizován jak subjekt, tak i věc sama, opatření obecné povahy je sice správním aktem s konkrétně určeným předmětem, nicméně okruh adresátů je v případě tohoto aktu vymezen obecně. Z posledně vymezeného znaku opatření obecné povahy pak lze usuzovat na nevhodnost pozastavení jeho účinků, neboť tento akt se obecně dotýká velkého okruhu adresátů, nikoli stěžovatele samotného. Podle odpůrce by bylo absurdní, pokud by zákonodárce v řízení před krajskými soudy odklad právních účinků návrhů vyloučil, nicméně v řízení o kasační stížnosti by jej připouštěl. Ustanovení § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) proto vykládá tak, že odkladný účinek kasačních stížností se připouští pouze v případě, že v řízení před krajským soudem bylo rozhodováno o žalobě na zrušení správního rozhodnutí. Opačný závěr by s ohledem na výše zmíněná specifika opatření obecné povahy mohl přicházet

v úvahu pouze tehdy, pokud by odkladný účinek kasační stížnosti byl soudem přiznán ve vztahu k napadenému zrušujícímu rozhodnutí krajského soudu, nikoli napadenému opatření obecné povahy.

[4] I pokud by Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci dospěl k závěru, že v daném řízení je hypoteticky možné kasační stížnosti odkladný účinek přiznat, nelze návrhu stěžovatele vyhovět. Odpůrce poukazuje na § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s., z nichž plyne, že stěžovatel musí v návrhu tvrdit a osvědčit, že mu v důsledku napadeného rozhodnutí vznikne nepoměrně větší újma, než jaká může vzniknout přiznáním odkladného účinku třetím osobám. Tvrdí-li stěžovatel, že soudní řízení bude v případě vrácení věci zřejmě trvat delší dobu, pak nepřipustně předjímá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti. Dotčení práv uváděné stěžovatelem není nijak konkretizováno a je zcela v obecné rovině. Odpůrce dále zdůrazňuje, že stěžovatel zcela opomíjí skutečnost opožděně podaného návrhu na zrušení opatření obecné povahy.

II.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[5] Podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej ale může na návrh stěžovatele přiznat, ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užijí přiměřeně. Ustanovení § 73 s. ř. s. sice upravuje rozhodování o návrhu na odkladný účinek žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, a jak již Nejvyšší správní soud v minulosti dovodil, v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části schází zákonný podklad pro jeho aplikaci (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2010, č. j. 9 Ao 4/2010 – 20), v řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části však takový zákonný podklad představuje citovaný § 107 odst. 1 s. ř. s. Z povahy věci pak možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nesporně připadá v úvahu v řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí, kterým krajský soud vyhověl (byť jen částečně) návrhu a napadené opatření obecné povahy nebo jeho část zrušil. Případný odkladný účinek přiznaný takové kasační stížnosti totiž bude působit vůči rozhodnutí krajského soudu, tj. zamezí důsledkům zrušujícího rozsudku krajského soudu po dobu řízení o kasační stížnosti a povede k upevnění právní jistoty nejen účastníků řízení před soudem, ale i dalších osob, dotčených (byť jen potenciálně) přezkoumávaným opatřením obecné povahy.

[6] V posuzované věci je však navrhováno přiznání odkladného účinku kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu, kterým byl návrh na zrušení opatření obecné povahy odmítnut. Odkladný účinek, aby splnil svou ochrannou funkci pro stěžovatele, by tak měl působit nejen proti rozhodnutí krajského soudu, ale také proti napadenému opatření obecné povahy.

[7] Možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[8] Důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou zásadně individuální, závislé na osobě a situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel, zpravidla poukazem na konkrétní skutkové okolnosti případu. Pokud jde o splnění druhého zákonného předpokladu, tj. že přiznání odkladného účinku není v rozporu s veřejným zájmem, soud vychází z povahy věci, z obsahu spisového materiálu, případně z vyjádření účastníků řízení o kasační stížnosti.

[9] Výše uvedené skutečnosti musel Nejvyšší správní soud vzít v potaz při poměrování újmy, která by mohla stěžovateli vzniknout nepřiznáním odkladného účinku a újmou, která by mohla vzniknout jiným osobám, pokud by k odložení účinků jinak závazného rozhodnutí došlo.

[10] V nyní posuzovaném případě stěžovatel tvrdí újmu způsobenou umístěním staveb v těsné blízkosti jeho pozemku, které by představovaly výrazný zdroj imisí (stín, hluk, zápach, prach, exhalace, pohledová bariéra), snížení hodnoty pozemku stěžovatele, jakož i významnou urbanistickou závadu v rezidenční lokalitě.

[11] Oproti tomu stojí možná újma třetích osob, jejichž okruh je vzhledem k povaze opatření obecné povahy neurčitý. Přiznání odkladného účinku, aby splňoval svou funkci, by znamenalo sistaci opatřením obecné povahy schválené územně plánovací dokumentace, resp. její změny, a dočasné obnovení předchozího právního stavu podle dřívější územně plánovací dokumentace. Důsledkem by byl stav právní nejistoty ohledně podmínek využitelnosti území řešeného územně plánovací dokumentací, a to, přinejmenším potenciálně, pro široký a neurčitý okruh osob. Takový stav právní nejistoty a měnících se podkladů pro rozhodování v území by byl současně v rozporu s veřejným zájmem na trvale udržitelném rozvoji území a na ochraně a rozvoji hodnot území (§ 18 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu).

[12] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že v případě návrhu stěžovatele nejsou podmínky pro přiznání odkladného účinku jeho kasační stížnosti podle § 107 odst. 1 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. naplněny a výrokem č. I nepřiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Tímto rozhodnutím Nejvyšší správní soud nikterak nepředjímá budoucí rozhodnutí o věci samé.

[13] Výrok č. II. usnesení vychází z toho, že povinnost zaplatit soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku vzniká dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o návrhu rozhodnuto a v němž byla stěžovateli uložena povinnost soudní poplatek zaplatit, podle § 4 odst. 1 písm. h) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, aplikovaného *per analogiam* (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 – 32).

[14] V nyní posuzovaném případě stěžovatel soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti uhradil v plné výši ještě před rozhodnutím soudu o tomto návrhu. Přesto mu však soud musel z výše uvedených důvodů ve výroku II. tohoto usnesení uložit povinnost uhradit předmětný soudní poplatek. Částka, která byla stěžovatelem v souvislosti s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační

stížnosti uhrazena, bude po nabytí právní moci tohoto usnesení použita na úhradu poplatkové povinnosti za podání návrhu na přiznání odkladného účinku. Byť tedy soud stěžovateli uložil povinnost zaplatit soudní poplatek ve výši 1.000 Kč, není stěžovatel povinen soudu nic dalšího hradit.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. srpna 2015

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu